

Sancta Albania

Mijn eerste vriendinnetje woonde 25 kilometer bij mij vandaan. Ik was een jaar of vijftien. Haar vader was erg conservatief en ik moest me officieel komen voorstellen. Het regende die dag pijpenstelen en ik wist toen nog niet dat zwarte Brooks zadels dan afgeven. Vriendelijk schudde de man me de hand, terwijl ik me niet bewust was van de zwarte prent op mijn achterste. Na drie weken maakte ze het uit. Nog maandenlang ben ik aan haar slaapkamerraam voorbij gefietst. Maar was dat nou om haar of om het fietsen? Ik raakte verslingerd aan het rondrijden op twee wielen en een jeugd vol fietsvakanties was geboren.

Toch raakten mijn fietsaspiraties door allerlei zaken wat op de achtergrond. Toen mijn Kroatische vriendin Sonja het vlak voor onze vakantie uitmaakte, zat ik met een vliegticket. Wat moest ik daar nou mee? Ik had liefdesverdriet en was nog steeds benieuwd naar Kroatië. Ik besloot daarom om me dan maar op mijn andere liefde te storten: mijn fiets. Ik werd helemaal verliefd op het binnenland van Kroatië en

bovendien weer op het fietsen zelf! Toen Sonja maanden later haar spullen kwam ophalen, begonnen we weer te knuffelen. Dat resulteerde in een fietstocht eind november naar Zagreb, mijn eerste winterreis. We hebben vervolgens nog anderhalf jaar een langeafstandsrelatie gehad. We zijn zelfs een keer samen op fietsvakantie gegaan in haar land, dat ik in sommige opzichten inmiddels beter kende dan zij.

Hostel Tirana

In Albanie ontmoette ik Malvina. Ze werkte in het hostel van Tirana en is kunstenaar, net als ik. Vanaf het eerste moment hadden we een sterke band. Ik ben er ruim een week gebleven, en dat was vooral vanwege haar. Haar schoonheid bracht me in extase. Opvallend was hoe weinig lichamelijk ze leek te zijn. Bij het afscheid twijfelde ik zelfs of ik haar wel zou *huggen*.

Omdat ik al de tijd dat ik in het hostel verbleef niet gefietst had, voelde mijn Albaniëreis verre van compleet. Drie weken later was ik daarom

opnieuw voor een onvergetelijke tocht in Zuid-Albanië, en Malvina werd nog onvergetelijker. Anders dan de eerste keer stond ze nu open om gefotografeerd te worden en ik maakte een foto die ik 'Sancta Albania' heb genoemd. Afgelopen zomer zag ik haar weer nadat ik van Ljubljana naar Tirana was gefietst. Ik kwam aan in de herberg en ze sprong letterlijk in me, voetjes van de grond. De geplande fietstocht door Albanië die ik nog wilde doen, heb ik laten schieten. Weer hield ze me uit het zadel, maar ze had me er ook in gebracht.

Liefde voor het leven

Uiteindelijk werd het tijd om te gaan. Ik vertrok naar Zagreb om daar mijn trein naar huis te nemen. Maar, ik hoefde niet per se naar huis. Nou ja, behalve dat mijn ticket alleen die datum geldig was en dat mijn heimwee blij was met mijn noordelijke koers. In het zuiden echter lonkte de liefde. Zo zat ik de ochtend van vertrek aardig verscheurd op een bankje met uitzicht op de trein die me naar huis zou brengen. Ik sloot een paar minuten mijn ogen en

TEKST EN BEELD ERIK VAN DEN BOOM WWW.FOTOBOOM.NL

Mijn rode draad

Eriks liefde voor het fietsen is begonnen met de liefde voor de liefde zelf. De liefde werd zijn reisdoel. En als hij geen geliefde heeft, verzint hij haar.

Het afscheid van Malvina is vol tranen

concentreerde me op mijn ademhaling. Toen stapte ik op de fiets en heb die laten kiezen, want ik wist het echt niet meer. Een stukje rechtdoor en vervolgens was rechts het perron, links de stad en het busstation met bussen naar het zuiden. Mijn fiets ging naar links.

Terug in Albanië ben ik met Malvina, naar een rustig, nauwelijks toeristisch dorpje aan de zuidkust gegaan. Vaak waren we de hele dag op het strand, iets wat ik sinds mijn kindertijd niet meer had gedaan. We hadden weinig geld bij ons. We aten weinig, maar heerlijk. Ik kreeg een ingeving om een boek te gaan schrijven en zette het in de steigers, met pen en papier. Toen mijn muze terugreisde naar Tirana, ben ik nog een week gebleven. Mijn verliefdheid betrof niet alleen haar, maar ook Albanië, en eigenlijk heel het leven. Later zag ik haar weer in Tirana en namen we weer een keer afscheid. Als je verliefd bent op het leven, is afscheid nemen heerlijk.

Huiswaarts

Precies een maand later stond ik weer bij die trein in Zagreb en deze keer stapte ik in. Hij was bijna leeg. Met een haast onmerkbaar schokje ging de trein rijden. Buiten was de grauwe stad, een door de regen intens groene natuur en het kronkelende Sava-dal met de laag hangende wolken. Tien weken eerder was ik er doorheen gefietst. Wervelende herinneringen losten op in een tedere stilte. Vanuit mijn coupé zag ik de eerste herfststooien terwijl het landschap aan me voorbijgleed. Conducteurs knepen een oogje dicht voor de verkeerde maand op het ticket. Wie had gedacht dat ik zo lang weg zou blijven? Ik volgde slechts de liefde en mijn fiets. ❌

Zwitsers meisje

Als ik geen geliefde als reisdoel heb, dan verzint ik er één. Eind vorig jaar wilde ik naar Zwitserland fietsen, maar naar wie? Toen herinnerde ik me een elfjarig meisje. Ooit zag ik haar in de trein en vond haar het 'Zwitserse meisje' dat ik ooit gezien had. Ik maakte een foto van haar. Vorig jaar ben ik met de afdruk van de foto naar Wallis gefietst, een piepklein dorpje in Zwitserland waar ze vandaan kwam. Achter Basel was er echter te veel ijs en ik ben uitgeweken naar Zürich. Prima, want zo blijft het meisje als reisdoel intact.